

ELLIOT GÅR OMBORD

Nästa morgon var det betydligt kyligare och några mörka moln hade dragit in över Långsjön.

Bäverfantomen hade inte sovit på flotten. Han hade varit hemma i sin bäverhydda, en bit bort upp i ån, för att se till att allt var i sin ordning. Han hade också hunnit tala med svanarna som nu verkade vara nöjda trots att de tyckte Hermelinos spelade lite väl starkt på djurmötet. Nu var han på väg tillbaka till de andra.

Vanan trogen simmade han runt flotten och smällde med svansen för att väcka alla ombord. Det blev ingen större uppståndelse, för vid det här laget hade man lärt sig att det var så han brukade göra.

Rappa vaknade sist av alla. Hon hade stannat kvar sent på kvällen och talat med Elliot. Nu kom hon ihåg vad hon hade lovat honom. Älgen skulle ju få åka med på flotten. Problemet var bara att de andra inte visste om det.

– God morgon, sa Rappa högt och tydligt så alla hörde. I går kväll stannade jag kvar extra länge och talade med Elliot. Det visade sig att han ska söderut och jag föreslog att han kunde åka med på vår flotte en bit. Det går väl bra?

Alla tyckte att det skulle bli väldigt trevligt att få sällskap med självaste Elliot. Alla utom Timidus som blev orolig.

– Stopp och broms och ankaret i havet. Han väger säkert flera hundra kilo. Fattar ni inte! Flotten kommer sjunka.

Efter ett tag kom Elliot ner till flotten. Han var ivrig att komma iväg och dessutom ville han gärna fortsätta att prata med Rappa.

– Hej Rappa, ropade han. Ska jag hoppa ombord på en gång?

– Du får ta det lite lugnt. Flotten har ju några år på nacken.

Försiktigt satte Elliot ner sitt framben på flotten som genast gungade till så kraftigt att det skramlade i köket.

– Det var bara någon gryta som trillade ner, sa Canis. Det här går säkert bra.

Timidus hoppade högt av allt skrammel och vek ner sina öron över ögonen så han varken hörde eller såg.

Elliot fortsatte att kliva ombord men det var inte bara en gryta som trillade ner i golvet. Nu hördes mer skrammel från köket. Masten på flotten vajade också betänkligt fram och tillbaka och alla fick hålla i sig ordentligt för att inte trilla omkull.

Nu stod Elliot äntligen på flotten på ostadiga ben.

– Jag vet inte om det här var en så bra idé, sa han och försökte hålla balansen. Det är första gången jag är ute på sjön. Tänk om jag blir sjösjuk. De andra försökte lugna honom och menade att de aldrig hört talas om en sjösjuk älg. Men Elliot förklarade att det inte heller var så vanligt att älgar åkte båt och det fick de andra hålla med om.

Nu hissades segel och flotten gled iväg över det gråsvarta vattnet. Det var mulet och vinden hade vänt vilket gjorde Rappa på extra bra humör. Äntligen var de på väg söderut mot sjukhuset i Grynstad där trollkarlen kanske fanns.

På stränderna runt åmynningen häpnade alla djur över att se Elliot på flotten. Det såg faktiskt ut som om han kunde gå på vattnet. Var han deras frälsare? Var det han som skulle rädda dem och få balans i naturen? Balans mellan människorna och djuren.

Alla var trötta efter gårdagen. Därför var det lugnt på flotten. Det blev heller inte så mycket prat med Elliot som Rappa hade hoppats på. Elliot hade faktiskt somnat. Han stod och sov och ingen ville väcka honom.

Han hade verkligen gett allt under djurdagen.

Albert tänkte på vad han lovat Elliot. Han skulle hjälpa till med miljöarbetet. Han gick fram till Rappa som hade lagt sig borta vid verktygsskåpet för att vila.

– Du Rappa! Det hände mycket i går.

– Ja, verkligen, svarade Rappa och gäspade.

– Men vad talade du och Elliot om senare på kvällen?

Rappa satte sig upp.

– Tja, det var en hel del. Mycket om djur och natur men också om vad människorna håller på med.

– Vad sa han om människorna?

– Jo, Elliot menar att naturen är gudomlig. Alla växter och djur – ja allt

levande har utvecklats i flera miljoner år. Så därför måste vi lyssna till naturen. Det är den som vet bäst – inte människorna. Men en del människor verkar tro att de är gud. De bestämmer vilka djur som får finnas i naturen och hur många. Eller så tar de bort skogar så älgar och andra djur inte har någonstans att bo.

Albert satt och lyssnade med stora öron och uppspärade ögon.

– Men så får det väl inte vara, sa han upprört. Nu förstår jag varför Elliot stirrade så argt på mig när han såg mig första gången på djurmötet.

Albert satte sig ner. Det var mycket att ta in i hjärnan på en gång.

– Så om vi alla är rädda om naturen kommer vår jord må mycket bättre. Ja, det var så han uttryckte det, sa Rappa.

Albert satt länge och tänkte medan flotten drev vidare söderut. Vad som avbröt hans tankar var ett skrik som kom en bit inifrån skogen.

Att det var en rävunge hörde nästan alla på en gång. Men vad hade hänt?

Bäverfantomen styrde in flotten mot stranden och så hoppade Rappa och Canis iland. De var ju lite släkt med rävarna så därför skulle nog inte rävungen bli så rädd.

Efter att ha följt en upptrampad stig en bit in i skogen fick de syn på en fullvuxen räv som stod och tittade upp i ett träd. Det stämde inte. Varför skulle hon stå här och skrika? Men snart hördes skriket igen. Uppe i en björk satt en rävunge. Den var livrädd och hade suttit där ett bra tag.

– Vad är det som händer? frågade Rappa och gick fram till räven.

– En av mina valpar har klättrat upp i trädet och nu kan han inte komma ner.

Både Rappa och Canis tyckte att det var mycket märkligt. Rävar kan ju inte klättra i träd.

– Ursäkta, sa Rappa. Men hur har han kommit dit upp?

– Han har klättrat så klart, svarade räven som var mycket orolig.

– Vad jag förstår – så kan inte rävar klättra i träd, sa Canis.

– Nej, jag vet. Problemet är bara att min valp inte vet om det.

Både Rappa och Canis skakade på sina huvuden. Det verkade inte klokt. Alla vet att rävar inte kan klättra i träd. Alla utom den här rävungen. Så därför gjorde han det. Men en sak hade han förstått – rävar kan inte klättra ner.

Så – hur skulle man nu få ner honom? Det var för högt upp för att han skulle kunna hoppa ner. Då kunde han slå sig riktigt illa.

Efter en del funderingar kom Rappa på att Elliot eventuellt skulle kunna hjälpa till. Han var ju så stor att han kanske kunde nå upp till rävungen.

Canis sprang ner till flotten och berättade vad som hade hänt. Försiktigt

hjälpte man Elliot att komma iland och så begav sig hela gänget bort till trädet där rävungen satt.

Rappa förklarade läget och Elliot ställde sig under trädet. Men tyvärr var han inte tillräckligt hög. Det var fortfarande en bra bit upp till rävungen som nu började känna sig svag. Han gnydde och skakade.

Ingen verkade ha någon bra idé om hur de skulle få ner honom. Men så kom Bäverfantomen med ett förslag.

– Jag kan gnaga av trädet. Då kommer han ju ner.

Det var ingen som tyckte det var ett bra förslag. Han skulle förmodligen slå ihjäl sig i fallet.

Albert hade stått vid sidan om och tänkt till.

– Jag kan klättra upp i trädet, sa han och tog ett steg fram.

– Det är en utmärkt idé, sa Elliot. Till att börja med kan du ju sätta dig på mitt huvud så får du hjälp den första biten.

Albert klättrade upp och tog tag i hans horn och så bar det av rakt upp i luften.

– Stå nu still så ställer jag mig på ditt huvud, sa Albert och började försiktigt resa sig upp.

Nu var han tillräckligt nära men då blev rävungen rädd. En människa – det var ju något som var farligt. Men rävmamman lugnade honom och förklarade att han nu skulle klamra sig fast på Alberts rygg.

Det tog sin tid men till slut satt rävungen där som en ryggsäck på honom.

När de kom ner blev det jubel. Rävungen var fortfarande vettskrämd och gömde sig bakom sin mamma.

– Jag vill tacka alla så väldigt mycket, sa hon. Utan er vet jag inte hur det hade gått. Så vände hon sig om till sin valp.

– Nu får du tacka alla som har hjälpt dig, sa hon och puffade fram den lilla rävungen som på skakiga ben kom fram och sa:

– Tack så mycket.

Alla skrattade och så tog de farväl av rävarna.